

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Docantul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**Licențiat în Drept și științe de Stat
Avocat**ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla. 45 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, **CALEA RAHOVEI**

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98**S U M A R**— Art. 285 c. civil, de d-l *Em. Dan.***JURISPRUDENȚĂ**

— Casație s. II: *Procurorul general de pe lângă Înalta Curte de casație și justiție, recurs în interesul legii* (Partea civilă constituită înaintea unui ofițer de poliție judiciară având calitatea a sta ca atare în proces, este în drept a ataca hotărârea primei instanțe dată în lipsa sa), cu o **Notă** de d-l profesor *I. Tanoviccanu*;

— Tribunalul Ilfov s. IV: *Aron Elias cu Paul Schuelle* (Pentru ca să existe delictul de abuz de încredere trebuie ca plângerea să se facă chiar de partea păgubită.—Comentul nu are acțiune directă contra persoanelor cu care tratează comisionarul său);

— Judecătoria ocolului I Balș-Romanuți; *Maria M. I. Ciuperca cu Ilie Rosca s. a.*, (Coproprietarii indivizii ai unui imobil nu pot intenta una contra celorlalți acțiune în revendicare ci ei pot cere numai esirea din indiviziune — Un coproprietar poate revendica în cursul indiviziunii o parte deținută de un terțiu în sensul că se dă puțina fiecăruia de a i se recunoaște dreptul indiviz);

— Tribunalul civil din Bezacon (Actul de superseriere a unui testament mistic, fiind încheiat de funcționarul competent, cu toate solemnitățile prescise de lege, este un act autentic, și, ca atare, face credință despre data sa și despre cele cuprinse în el până la înscrierea în fals.

— Tribunalul civil din Langres (Unitatea de context cerută de art. 976 C. civ. (864 § ultim C. civ. rom.) se aplică numai la lucrarea pe care o încheie judecătorul cu ocazia redactării actului de superseriere, nu însă și la scrierea internă a testamentului.

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de Casație

— *Casație s. I. No. 1:* Acceptarea sau lepădarea unei succesiuni.— Prescrierea ei prin termen de 30 ani.— Acceptarea tacită rezultând din faptul posesiunii.— Păstrarea calității de succesiune prin posesiune continuă.— Art. 700 c. civ.; **No. 2:** Acțiune în revendicare.— Determinarea epocii în care a avut loc depozitarea.— Interesul ce prezintă.— Condițiuni cerute pentru exercițiul unei asemenea acțiuni.

— *Casație s. II. No. 1:* Casație.— Afacere venită a doua oară în casație, invocându-se același motiv.— Competința secțiilor-urimate.— Condițiunea ca să existe contradicție între decizia casației și cea a instanței de trimitere.— Art. 65 l. Curții de casație. Poprire comercială.— Validare.— Termen de apel.— Aplicarea termenului din procedura civilă.— Art. 997 c. com. și 456 și urm. pr. civ.; **No. 2:** Castrare.— Fapt depedit de art. 246 și 242 c. penal.— Decizia de trimitere a Camerei de acuzare.— Caracterul ei atributiv de competență.— Plenitudinea competenței Curții cu jurați de a judeca infracțiunile cu cari a fost investită, fie de crime, delictate sau contravențiuni.— Art. 226 al. 2, 304, 381, 388 și 326 pr. pen.— Minor.— Reprezentarea lui.— Periool în întârziere.— Darea unui mandat special. Compet. președintelui tribunalului.— Art. 67 pr. civ.

— *Casație s. III. No. 1:* Contribuțiuni directe.— Comisie de prefaceri.— Competința limitată, numai în caz de schimbare de bază imposibilă.— Art. 51 și 52 legea constat. contrib. directe; **No. 2:** Contribuțiuni directe.— Stațiuni balneare.— Exploatarea lor.— Societate constituită în acest scop.— Scurturi de dări.— Aplicarea acestei scurturi numai la exploatarea apelor minerale.— Instalațiune de sporturi și distracții.— Impunere la patență.

Art. 285 c. civil

Legea din 15 Martie 1906 a modificat câte-va dispozițiuni foarte importante din codul civil relative la actele stării civile, căsătorie, divorț, paternitate și adopțiune. Deși era vorba de modificarea unei materii atât de delicate fiindcă erau în joc dispozițiuni referitoare la organizarea familiei, totuși legea aceasta, ca mai toate legile ce se fac la noi, s'a prezentat în pripă și foarte puțin studiată, după cum au spus-o în parlament cei cari au luat parte la discuțiune, și chiar raportorul legii în Senat, d-l D. Alexandresco, profesorul dela Iași și Director al acestei reviste.

Dovadă că raportorul legii și cei cari au criticat o atunci, aveau dreptate, este că această lege a dat loc în aplicarea ei la o mulțime de dificultăți.

Intre articolele modificate cu acea ocaziune, este și art. 285 din codul civil, care crează pentru copii un drept de proprietate pe o treime în averea soțului constatat vinovat prin hotărârea de divorț, în divorțul pentru cauză determinată.

Pedeapsa edictată de art. 285 atunci când e vorba de divorțul pentru cauză determinată, nu există în nici o altă legislație din lume.

O asemenea dispozițiune o găsim în divorțul prin consimțământ mutual, care nu mai există astăzi decât în Belgia și la noi.

Găsim însă în vechile noastre legiuri dispozițiuni asemănătoare.

Astfel în codul Calimach:

Art. 124.—Pecura după ce se va dovedi prin judecată, se încheie în monastire și bărbatul având copii cu ea dobândește zestrea ei numai în venit, iară neavând copii, o ia în desăvârșită stăpânire.

Art. 130.—Dacă desfacerea însoțirii s'a pricinuit de către femeie, va opri bărbatul toate cele ce are ea dela dânsul și câștigă venitul zestrei ei de are copii cu dânsa, iar neavând o câștigă cu proprietate desăvârșită.

Art. 131.—Dacă desfacerea însoțirii s'a pricinuit de către bărbat, va lua femeia zestrea și câte alte are el dela dânsa și având copii cu el câștigă venitul darului

nuntesc, iar neavând copii, îl câștigă cu desăvârșită proprietate.

Codul Caragea :

Art. 42 sub Cap. XVI.— Când se va desface căsătoria de pricină că muiera a cugetat rău împotriva vieții bărbatului său (art. 6) atunci bărbatul să stăpânească jumătate din zestre de n'au copii, iar de au, să o fie pentru dânsii sub epitropia sa, luându-i rodurile cât va trăi, și muiera să se închidă în monastire de călugărițe, nu mai puțin de doua luni, nici mai mult decât doi ani.

Iar când se va desface căsătoria din pricină că bărbatul a cugetat rău împotriva vieții muierii, atunci să-i răspundă zestrea întreagă de pe cum la art. 41, și prețul zestrei pe jumătate, și el asemenea să se închidă în monastire de călugări.

Noul articol 285 a dat și el, cum zic, loc la multe discuțiuni, și mi propun să examinez în articolul de față unele din principalele dificultăți ivite în aplicarea lui.

* * *

1) *Dispozițiunea art. 285 se aplică acțiunilor de divorț intentate înainte de promulgarea legii din 15 Martie 1906, în cazul când divorțul s'a pronunțat în urma promulgării acestei legi?*

În principiu toată lumea este de acord că intrucât nu e vorba de drepturi câștigate și intrate definitiv în patrimoniu, orice avantaj pe care legea îl acordă individului, poate fi ridicat de o altă lege.

«Les avantages, zice Aubry & Rau¹⁾, concédés par la loi seule ne forment, à moins qu'ils ne se rattachent comme accessoires légaux à un droit principal irrévocablement acquis, que de simples expectatives, tant que l'événement ou le fait auquel elle en subordonne l'acquisition ne s'est point réalisé et sont jusque là susceptibles d'être enlevés par une loi postérieure»²⁾.

Astfel persoanele chemate de lege la o succesiune n'au, atât timp cât această succesiune nu este deschisă, decât o simplă expectativă care poate să le fie ridicată de o lege ulterioară. Deschiderea succesiunii însă, transformă această expectativă într'un drept câștigat, care rămâne la adăpost de orice schimbare ulterioară a legii³⁾.

Acestea fiind principiile, vem decide că art. 285 se aplică acțiunilor de divorț intentate înainte de promulgarea legii din 15 Martie 1906, dacă divorțul s'a pronunțat în urma acestei legi⁴⁾.

2) *Când divorțul se pronunță în favoarea ambilor soți, cine trebuie să suporte pierderea unei treimi din avere în favoarea copiilor?*

¹⁾ Vol. I, ed. V, p. 114.

²⁾ Vezi Alexandresco, I, ed. II, p. 77; II ed. II, p. 197.

³⁾ Aubry et Rau loc. cit. p. 115, D. Alexandresco, II, ed. II, p. 197 după exemplul următor: «Dacă am presupune pentru moment (ceea ce nu este cu putință) că o lege ar desființa astăzi divorțul, soții nu s'ar mai putea despărți sub cuvânt că ceruseră divorțul sub o lege care-l admitea».

⁴⁾ Vezi Trib. Neamț, Dreptul 69/906.

Când divorțul se pronunță în favoarea ambilor soți, a easta însemnează că amândoi sunt de o potrivă de vinovați; prin urmare amândoi trebuie să sufere pedeapsa edictată de lege. În acest sens este fixată doctrina și jurisprudența noastră⁵⁾.

În sprijinul acestui raționament vine interpretarea ce se dă în mod general de autori și jurisprudență articolului 280 c. civ. (efectele despărțeniei) care zice :

Pentru orice motiv se va fi pronunțat despărțenia, afară de cazul consimțământului mutual, *soțul* în contra căruia s'a pronunțat despărțenia, va pierde toate avantajele stipulate în favoarea sa de către celalt soț, fie prin contract de căsătorie, fie după săvârșirea căsătoriei.

Deși acest articol vorbește de *soțul* vinovat, toată lumea, cum zic, este de acord că el se aplică ambilor soți, dacă divorțul s'a pronunțat în favoarea amândurora⁶⁾.

3) *Căror copii li se recunoaște dreptul acesta de o treime?*

Art. 285 atât în primul aliniat care se ocupă cu divorțul prin consimțământ mutual, cât și în al 6-lea aliniat care se ocupă cu divorțul pentru cauză determinată, vorbește numai despre copii ieșiți din căsătoria a căreia desfacere se cere.

Iată ce zice aliniatul 6 :

«O treime din averea soțului declarat vinovat prin hotărârea de despărțenie pentru cauză determinată, se cuvine copiilor ieșiți din această căsătorie».

Prin urmare textul nu mai lasă nici o îndoială că este vorba de copii ieșiți din această căsătorie⁷⁾.

Art. 285 cum vedem aduce o gravă atingere principiului de egalitate între copii, fiindcă dacă presupunem că soțul vinovat are copii dintr'o căsătorie anterioară, sau dobândește copii dintr'o căsătorie posterioară, acești copii vor primi din succesiunea părintelui lor o parte mai mică decât copiii din căsătoria desfacută.

Oricât de criticabilă ar fi dispozițiunea legii, ea este precisă și cum zic nu se aplică decât copiilor născuți din căsătoria care se desface prin divorț.

În legătură cu chestiunea de mai sus, este și chestiunea despre care vorbesc imediat mai la vale și anume despre caracterul juridic al acestei treimi.

4) *Care este caracterul juridic al acestei treimi? Este ea raportabilă reductibilă? Copii care o dobândesc participă la plata datorțiilor succesoriale?*

După art. 751 c. civ. raportul are loc atunci când descendentul a primit ceva în dar dela defunct, iar după art. 847 sunt supuse reducerei libera-

⁵⁾ Alexandresco, II, ed. II, p. 196; Cas. II, 3 Dec. 1908, R. p. 2084; Trib. III Ilfov 3 Oct. 906, Dreptul 69/906. Trib; Neamț 16 Septembrie 1906, Dreptul 69/906.

⁶⁾ Trib. Olt 28 Febr. 1896, Dreptul 33/96; Alexandresco, II, ed. II, p. 176; Baudry et Chauveau, III, No. 286; Hue, II, No. 404.

⁷⁾ Vezi și D. Alexandresco, II, ed. II, pag. 196.

litățile cari vor trece peste partea disponibilă. Prin urmare raportul și reducțiunea presupun o donațiune.

În art. 285 însă, nu poate fi vorba de o donațiune. Scopul urmărit de legiuitor a putut fi o pedeapsă pentru soțul vinovat de distrugerea căsătoriei, sau un avantaj creat în favoarea copiilor ca o compensațiune pentru consecințele grave ale divorțului față de dânsii, sau a voit legiuitorul prin edictarea acestei măsuri, să se asigure de seriozitatea divorțului; în nici un caz însă nu poate fi, cum zic, vorba de o donațiune. Nefiind o donațiune, treimea ce revine copiilor nu poate fi nici raportabilă nici reductibilă⁸⁾.

Această chestiune a căreia importanță este învederată, a fost discutată în parlament și soluțiunea dată de autorul legii este în sensul de mai sus.

Reproduce aci desbaterile cari au avut loc.

*D. C. Arion*⁹⁾ întreabă: Această achizițiune pe care copilul o face în bunurile părintelui său, este o achizițiune ex legi, însă este o achizițiune cu titlu gratuit, pentru că copilul dobândește ceva, fără să dea nimic în schimb. Ei bine, această donațiune care se face copilului este dânsa supusă raportului și reducțiunii?

D. Al. Bădărău ministru de justiție: Nu.

*D. Al. Prussa*¹⁰⁾ întreabă: Care este calificarea juridică ce se face acestui drept? E o donațiune sau proprietatea trece în patrimoniul copilului în virtutea legii? Care este interesul practic al chestiunii?

Dacă este donațiune, atunci știți că donațiunea este reductibilă, dacă nu este donațiune, atunci natural că nu este reductibilă.

D. Take Ionescu ministru de finanțe: D-lor deputați această chestiune nu este o chestiune nouă. A existat deja în codul nostru divorțul prin consimțământ mutual și doctrina a caracterizat acest lucru: Nu este o donațiune, nu poate fi o donațiune decât când este făcută cu spirit de liberalitate. Când însă îmiiei cu sila, cum este în cazul de față, nu poate să fie o donațiune, atunci va fi vorba de o transmisivă de bunuri donată de lege.

(Va urma)

EM. DAN

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 26 Aprilie 1913

Președinția d-lui M IULIAN, președinte

Procurorul general după lângă Inalta Curte de casație și justiție, recurs făcut în interesul legii

Parte civilă. — Constituirea ei prin plângerea adresată jandarmilor. — Admisibilitate. — Lipsa părții civile la prima instanță. — Dreptul ei de a apela hotărârea. — (Art. 63 din procedura penală)

Intre modurile prin care art. 63 din procedura penală prevede că partea lezată se poate constitui

parte civilă este și constituirea în chiar actul de plângere. Intrucât nici prin acest articol nici prin vre-o altă dispozițiune a legii penale nu se prevede o formă specială pentru plângere, în caz când ea conține o constituire de parte civilă, singurul acest fapt al reclamantului, adică adresarea plângerei cu declararea expresă că se constituie parte civilă unui ofițer de poliție judiciară, cum sunt geandarmii, și trimiterea ei instanței de judecată, îi dă calitatea de parte civilă în proces, și ca atare este în drept a apela cartea de judecată, deși a lipsit în ziua când ea a fost dată fără a se pronunța asupra pretențiunilor civile.

Decizia 836/913. — Casată, după recursul făcut în interesul legii de d-l Procuror general de pe lângă Inalta Curte, sentința corecțională a Trib. Fălciu No. 1572/912 *).

Curtea.

Ascultând pe d-l procuror general Sc. Popescu, în susținerea recursului,

Deliberând.

Asupra motivului de casare:

«Greșită interpretare a art 6 și 63 pr. penală.

«Faptele stau astfel: Gh. Gh Botea a reclamat șefului postului de jandarmi Podoleni că D Brănză și Timofte Boboc i ar fi distrus un radiu care despărțea proprietățile lor și a declarat formal că se constituie parte civilă cu suma de 200 lei, declarațiunea de care s'a luat act în procesul-verbal încheiat de jandarm în ziua de 15 Maiu 1912

«Afacerea mergând înaintea judecătoriei rurale Răducăneni, reclamantul, nu numai că nu s'a lepădat de calitatea de parte civilă în 24 de ore din momentul de când s'a constituit în această calitate cum prescrie art. 63 proc. p., ci din contra a comparut înaintea judecătoriei, în această calitate, în ziua de 3 Iulie 1912, a cerut și i s'a admis proba ca martori, iar la 17 August, ză fixată pentru audierea martorilor, reclamantul lipsind, judecătoria, prin cartea de judecată No. 87 achită pe inculpați și face asupra despăgubirilor civile.

«În contra acestei cărți de judecată făcându-se apel de reclamant, Trib. Fălciu prin sentința de mai sus îi respinge apelul ca inadmisibil, motivând că intrucât nu s'a prezentat înaintea judecătoriei de ocol spre a și susține pretențiunile, rezultă că a renunțat la pretențiunile sale de despăgubire: că osebit de asta, necerând despăgubiri la prima instanță, nu are dreptul de atac și motive de nemulțumire contra cărții judecătorului de ocol care nu era chemat să se pronunțe asupra pretențiunilor sale.

Credem că trib. este în eroare, căci reclamantul se constituise parte civilă la primele cercetări, s'a prezentat în această calitate și la judele de ocol la una din înfățișeri și din faptul că a lipsit în ziua când judecătorul de ocol a pronunțat cartea de judecată nu se putea deduce o renunțare la despăgubire căci renunțările sunt de strictă interpretare și art. 63 o spune în ce termen se putea lepăda de această calitate».

⁸⁾ Laurent, III, No. 298. Arntz, I, 477. — Duranton, VII, 352. — Alessandro, II, ed. II, pag. 203 și 196. — Nacu, I, pag. 484. — Contra: Toullier, I, p. 49, No. 754. — Willequet, du Divorce, p. 286.

⁹⁾ Vezi Desbaterile Senatului, ședința din 7 Martie 1906.

¹⁰⁾ Vezi Desbaterile Camerii, ședința din 6 Martie 1906.

*) A se vedea publicată în «Curierul Judiciar» No. 9/913 însoțită de Nota d-lui profesor I. Tanoviceanu.

Având în vedere sentința supusă recursului;

Având în vedere că se constată, din lucrările aflate la dosar, că reclamantul Gh. Botea, prin plângerea ce a adresat șefului postului de jandarmi, pentru distrugerea unui hotar despărțitor de către D. Brânză și altul, a declarat formal că se constituie parte civilă; că, înaintea judecătorului de ocol, căruia i s'a trimis afacerea, reclamantul a figurat în această calitate la unul din termenele de judecată și a cerut și i s'a admis martori, iar la ziua fixată pentru audierea lor, reclamantul lipsind, judecătoria a achitat pe inculpați, omițând a statua asupra despăgubirilor civile; că în urmă, reclamantul făcând apel, Tribunalul Fălciu, prin sentința atacată, a respins apelul ca inadmisibil motivând că întru cât reclamantul nu s'a prezentat înaintea judecătoriei de ocol, rezultă că a renunțat la pretențiunile sale civile și că osebît de aceasta, necerând despăgubiri la prima instanță, el nu are dreptul de a ataca hotărîrea dată care nu a avut a se pronunța asupra pretențiilor sale;

Considerând că, între modurile prin care art. 63 din procedura penală prevede că partea lezată se poate constitui parte civilă, este și constituirea în chiar actul său de plângere;

Că, întrucît nici prin acest articol, nici prin vreo altă dispozițiune a legii penale, nu se prevede o formă specială pentru plângere, în caz când ea conține o constituire de parte civilă, singurul a est fapt al reclamantului, adică adresarea plîngerii cu declararea expresă că se constituie parte civilă unui ofiter de poliție judiciară, cum sunt jandarmii, și trimiterea ei instanței de judecată, îi concedă dreptul de parte civilă în proces; astfel că din acest punct de vedere reclamantul era în drept a apela cartea de judecată a judecătorii de ocol, și a figura ca parte civilă înaintea tribunalului;

Considerând că împrejurarea că reclamantul a lipsit în ziua când judecătorul de ocol a pronunțat cartea de judecată, nu poate fi considerată ca o dezistare de la acțiunea civilă; că, într'adevăr, dezistarea nu se prezumă, ci trebuie să fie formal exprimată sau să rezulte cel puțin dintr'un fapt personal al părții civile care să nu lase nici o îndoială asupra voinței sale bine hotărîte de a abandona calitatea ce și-a luat; că, prin urmare, și din acest punct de vedere, reclamantul era în drept să figureze ca parte civilă în apel și tribunalul era ținut să statuteze asupra cererii sale de despăgubiri civile;

Considerând, de asemenea, că nici faptul că judecătoria de ocol achitând pe inculpați, nu se pronunță asupra pretențiilor civile, nu este de natură a ridica reclamantului dreptul de apel, de oarece prin efectul devolutiv al apelului, tribunalul era competent să statuteze el asupra pretențiilor de despăgubiri, chiar dacă judecătoria omisesse sau refuzase a se pronunța prin hotărîrea dată și asupra acțiunii publice și asupra acțiunii civile;

Că, prin urmare, motivul de casare este întemeiat și sentința supusă recursului are a fi casată în interesul legii;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

NOTĂ.—Prezenta hotărîre are o mare importanță. Ea este epilogul unei discuțiuni științifice ce se născuse între președintele și unul din membrii tribunalului Fălciu de o parte și între subscriitorul acestor linii de altă parte, discuțiune la care intervenise alți doi magistrați d-nii Traian Alexandrescu și N. Negru. Majoritatea tribunalului Fălciu hotărîse prin sentința 1572/1912, că lipsa părții vătămate la judecătoria de pace, după ce ea se constituie parte civilă echivalează cu o desis-

tare și răpește părții dreptul de a face apel. Am criticat această soluțiune în *Curierul Judiciar* No. 9 din 31 Ianuarie 1913 și făcându-mi-se întâmpinare în aceiași revistă de judecătoria care dedese hotărîrea le-am replicat prin No. 14 din 17-Febr. 1913. Sub formă de concluziune, având în vedere că parerea pe care o susțineam fusese expusă și în Cursul nostru de procedură penală, pe atunci de curînd publicat, și era consfințită și de instanța noastră supremă prin o deciziune foarte recentă, rugam pe d-l procuror general al Inaltei Curți de casațiune să facă recurs în interesul legii și sa nu lase să se răspîndească teoria nedreaptă și foarte periculoasă că renunțările să presupun. Inaltul magistrat a binevoit să țina seama de rugăciunea noastră făcută în purul interes al bunei aplicari a principiilor juridice și făcînd recurs, hotărîrea Trib. Fălciu criticată de noi a fost casată în interesul legii.

Nu avem să comentăm și să mai întărim cu observațiile noastre deciziunea binemotivată a Curții noastre de casațiune; ne referim la discuțiunea urmată în această revistă și la argumentele invocate de noi în favoarea soluțiunii admisa de suprema instanță.

Nu putem însă să nu relevăm câtă bucurie am simțit văzînd că mai întîi Procurorul general al Curții de casațiune și în urmă însuși Curtea; au dat mîna de ajutor doctrinei pentru a face să triumfe adevăratele principii juridice. Pe lînga importanța problemei juridice rezolvate, deciziunea prezentă e primul caz pe care-l cunoaștem, în care doctrina a putut să servească jurisprudenței provocînd o casare în interesul legii. Ne simțim datorî dar să mulțumim Onor. Procuror general al Inaltei Curți de casațiune, care binevoind a asculta apelul făcut de noi la dînsul și dînd toată autoritatea cuvîntului d-sale ideilor susținute de noi, a făcut să isbutească adevăratele principii juridice și în acelaș timp a procurat *Curierului Judiciar* și subscriitorului acestor linii o mare satisfacțiune.

Vom adăoga că Inalta Curte de casațiune prin o altă deciziune posterioară acesteia, a consfințit din nou această teorie, hotărînd că dacă partea vătămată s'a constituit parte civilă, prin aceasta a căpătat calitatea de parte litigantă în proces, și prin urmare are drept să facă apel chiar dacă n'a conchis formal la daune. (Cas. II, 1236 din 4 Iunie 1913, *Curierul Judiciar* 1913 No. 62, p. 692).

Incheind această scurtă notă facem un nou apel către d-l Ministru al justiției și către d-l Procuror general al Inaltei Curți de casațiune ca prin o circulară să se recomande parchetelor comunicarea din oficiu a cărților de judecată către partea civilă când ea a fost lipsă dela judecată.

După jurisprudența Inaltei Curți de casație, și după părerea noastră, atât timp cât nu s'a comunicat cartea de judecată penală părții civile, ea este în drept să facă apel, și de oarece conform art. 103 legea judecătorilor de ocol din 1907, apelul e devolutiv pentru întreaga afacere, atât penală cât și civilă, rezultă de aci că hotărârea judecătorească de pace nu este definitivă, ci poate să fie reformată în apel. De ani întregi continuu se execută cărți de judecată penale care, conform legii, nu sunt definitive, fiindcă nefiind comunicate părții civile, ele pot să fie atacate și reformate prin apelul părții civile. Această concluziune pe care am pus-o într'un articol din *Curierul Judiciar* No. 17 din 28 Febr. 1913 p. 198, sugerată de o scrisoare a d-lui magistrat N. Negru, o reînnoim de astă dată și avem speranța că cei în drept vor recunoaște temeinicia ei, și vor face ca să fie adusă la îndeplinire.

I. TANOV-CEANU.

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA IV

Audiența dela 11 Martie 1913

Președenția d-lui C. C. BOSIE, judecător

Sentiința No. 401

Aron Elias cu Paul Schulle

Abuz de încredere. — Condițiuni cerute pentru existența și validitatea delictului.

Comitent. — Dacă el are acțiune directă contra persoanelor cu cari tratează comisionarul. — (Art. 320 din codul penal și art. 406 din codul comercial).

1. Pentru existența și validitatea delictului de abuz de încredere, se cere ca plângerea să se facă de către însăși partea păgubită, adică de către proprietarul, posesorul sau deținătorul lucrului, așa cum cere art. 320 din codul penal.

2. Potrivit art. 406 din codul comercial, comitentul nu are acțiune directă, contra persoanelor cu care tratează comisionarul său.

Tribunalul,

Asupra procesului în care Aron Elias este dat judecâtei pentru abuz de încredere, fapt prevăzut și pedesit de art. 322 și 323 din codul penal:

Ascultând concluziunile d-lui Procuror, susținerile reclamantului și apărarea inculpatului;

Având în vedere că i se impută inculpatului că în calitate de funcționar și încasator al casei Paul Schulle a încasat mai multe sume de bani din vânzarea produselor fabricii Naville & Co.;

Având în vedere că plângerea la Parchetul tribunalului nu s'a făcut de către patronul Paul Schulle ci de către însăși fabrica Naville & Co., prin succesor Carol Schulle;

Considerând că această plângere nu se face de către însăși partea păgubită, adică de către proprietarul, posesorul sau deținătorul lucrului așa cum cere art. 323 din codul penal, existența cărei condițiuni este esențială pentru validitatea delictului de abuz de încredere;

Că dacă Naville & Co. ar fi creditorul firmei Paul Schulle el nu ar avea dreptul să facă plângere în nu-

mele debitorului de oarece potrivit art. 60 din procedura penală dreptul de plângere este personal și nu aparține decât persoanei direct atinse de infracțiune. Că creditorul nu ar avea drept să facă plângere decât când sechestrând sau făcând poprire asupra bunurilor sustrase s'a pus direct în contact cu lucrul astfel că în acest caz infracțiunea îl atinge direct și pe el;

Având în vedere de larațiunea ce face partea civilă că face plângere personal ca comitent de oarece Paul Schulle comisionarul nu e decât mandatarul său și astfel infracțiunea atinge direct firma Carol Schulle, Naville & Co

Considerând că potrivit art. 406 din codul comercial comitentul nu are acțiune directă contra persoanelor cu care tratează comisionarul său;

Că, astfel fiind, nici în această calitate nu putea face plângere și în lipsă de plângere nu există delict;

Că, astfel fiind, tribunalul urmează a achita pe inculpat;

Pentru aceste motive, tribunalul în unire cu d-l Procuror achită, etc.

JUDECATORIA COCOLULUI I BALȘ-ROMANAȚI

Audiența de la 11 Iunie 1913

Cartea de judecată civilă No. 128

Maria M. I. Ciupercă cu Ilie Rosca s. a.

Proprietari indivizi. — Călea ce le este deschisă - Acțiune în partagiu. — Drepturile lor asupra imobilului indiviz. — Dacă unul din ei poate revendica în cursul indiviziunii o parte din imobil ce se găsește usurpat de un terțiu.

1) Coproprietarilor indivizi ai unui imobil nu le este deschisă decât călea acțiunii în partaj, deoarece toți având dreptul asupra fiecărei molecule din imobilul stăpânit în indiviziune, fără ca vreunul să fie proprietar exclusiv asupra unei părți distincte, nici unul din ei nu poate intenta contra celorlalți acțiune în revendicare.

2) Deși doctrina și jurisprudența au admis că fiecare din coproprietarii indivizi ai unui imobil, având dreptul și interesul la conservarea imobilului, unul din ei poate revendica în timpul indiviziunii, în proporție cu partea sa porțiunea din imobilul indiviz ce se află usurpat de un terțiu, aceasta însă nu însemnează decât că se dă puțință coproprietarilor ca să intenteze el acțiune în revendicare numai pentru a face să se recunoască dreptul indiviz al fiecăruia, întrerupând și prescripția, nu însă pentru a face să se delase o parte materială din lucrul comun, aceasta nefiind posibil decât în urma împărțelii.

S'au ascultat d-nii avocați S. Mihalescu din partea reclamantului, C. Stănescu din partea părții și St. I. Athanasescu din partea intervenientei.

Judecata,

Asupra cererii de intervenție:

Având în vedere că prin petiția înregistrată la No. 6837 din 1 August 1912, Maria M. I. Ciupercă, din comuna Balș a intervenit în procesul dintre Ilie I. Rosca și Ștefan I. Militaru în calitate de moștenitoare a lui Mirache Popa Barbu cerând revendicarea pământului prevăzut în petiția de intentarea acțiunii;

Având în vedere că din extractul No. 7/1883 se constată că Mitrache Popa Barbu a încetat din viață în anul 1883, iar calitatea intervinenței de nepoată de fiică a acestuia a fost recunoscută atât de reclamant cât și de părți în ședința de la 28 Februarie a. c.;

Având în vedere că din actele aflate în dosar cum și din susținerile părților rezultă în fapt, că la încetarea din viață a lui Mitrache Popa Barbu, pământul din acțiune s'a stăpânit de către fiica sa Ilina, soția reclamantului, iar după moartea acesteia de fiica sa Maria M. S. Ciupercă, intervenția din proces, și de către fiul defunctei Gheorghe Eliescu, care, cu actual de vânzare sub semnătură privată, transcris la Grefa Tribunalului Romanai sub No. 92 din 26 Ianuarie 1904, a vândut acest pământ lui Ștefan E. Militaru, părțile din acțiunea principală;

Că, prin urmare, rămâne a se studia în drept chestiunea dacă pe calea intervenției făcute se poate revindica dela părți pământul în posesiunea căruia se găsește în baza actului de vânzare menționat;

Având în vedere că părțile Ștefan E. Militaru e un având cauză cu titlu particular al lui Gheorghe Eliescu comostenitor cu Maria M. Ciupercă asupra pământului vândut, rămas dela mama lor Ilina și pe care nu l'au împărțit niciodată; că deci între intervenții și autorul părților existând o stare de indiviziune, aceiași stare continuă să subziste și față de părți, căci deși este adevărat că având cauza unui imobil determinat din succesiune nu poate dobândi proprietatea exclusivă a imobilului înainte de efectuarea partajului, totuși el succedând în drepturile și acțiunile autorului asupra obiectului vândut, trebuie să i se recunoască și lui un drept indiviz asupra acestui obiect, fiind și el coproprietar cu ceilalți moștenitori asupra lui;

Considerând dar că întrucât intervenția și părțile sunt coproprietari indivizi asupra pământului în litigiu și nu pot exercita unul contra altuia o acțiune în revendicare relativă la acest teren, fiind stabilit în drept că coproprietarilor indivizi ai unui imobil nu le este deschisă decât acțiunea în partaj de oarece toți având dreptul asupra fiecărei molecule din obiectul stăpânit în indiviziune, fără ca vre unul să fie proprietar exclusiv asupra unei părți distincte, nici unul din ei nu poate intenta contra celorlalți acțiune în revendicare;

Că nu s'ar putea susține cum că vânzarea intervenită între Gh. Eliescu și Ștefan E. Militaru, nu a avut ca efect să transmită cumpărătorului proprietatea imobilului vândut, pentru singurul motiv că Gh. Eliescu în momentul vânzării nu avea un drept exclusiv de proprietate asupra aceluși imobil, și că prin urmare nu putea să cedeze decât ceea ce avea, adică un drept condițional de proprietate indiviză sau un drept eventual de proprietate exclusivă spus partajului adică sub condiționea ca pământul să cadă în lotul convenit vânzătorului. Ca alte cuvinte nu s'ar putea susține că vânzarea fiind făcută sub o condiție suspensivă până la îndeplinirea condiției cumpărătorului nu se poate comporta ca proprietar al lucrului cumpărat și deci nu e îndreptățit a se opune la o acțiune în revendicare pornită contra sa de unul din comostenitori, rămânându-i o singură cale și anume că în urmă după ce i se va conștinși prin rezultatul partajului dreptul de proprietate să exercite acțiune în revendicare contra vânzătorului în baza titlului său;

Considerând însă că o asemenea soluție e inadmisibilă, căci se poate periclitiza situația și interesele cumpărătorului căruia i s'ar opune în urmă prima botărire pronunțată în acțiunea intentată contra sa de unul din comostenitori, pe lângă că ar fi nevoit să suporte cheltuielile a două procese pe când altminteri în baza efectului declarativ al partajului pământul căzând în lotul vânzătorului, el ar continua să-l stăpânească ca un adevărat proprietar, căruia nu i s'ar mai putea opune nimeni și nimic;

Considerând că chiar dacă părătul ar fi un terțiu față

de moștenirea ce se reclamă, fiind considerat numai ca un simplu creditor al eredei lui dela care a cumpărat ne putând deveni proprietarul bunului indiviz înainte de efectuarea partajului încă nu s'ar putea intenta contra sa acțiune în revendicare de către unul din comostenitori, în speță de către intervenții, căci acțiunea în revendicare presupune neapărat un imobil cert și determinat în *ipso individuo* de unde rezultă că aceia care au asupra unui pământ numai un drept de capacitate nu pot exercita acțiune în revendicare în privința părții indivize decât în urma efectuării partajului (D. Alexandresco vol III p. I, pag 274);

Că deși este adevărat că doctrina și jurisprudența au admis ca fiecare din coproprietarilor indivizi ai unui imobil având dreptul și interesul la conservarea imobilului, unul singur din ei poate revindica în timpul indiviziunii în proporție cu partea sa, porțiunea din imobilul indiviz ce se află uzurpat de un terțiu, aceasta însă nu înseamnă decât că se dă puțină coproprietarilor ca să intenteze acțiune în revendicare numai pentru a face să se recunoască dreptul indiviz al fiecăruia, întrerupând și prescripția, nu însă pentru a face să se delase o parte materială din lucrul comun, de oarece aceasta nu e posibil decât în urma împărțelii, căci numai partajul va determina cui aparține imobilul, ereditar aflat în indiviziune, până atunci oricare coproprietar ne având dreptul exclusiv asupra lucrului vândut și deci ne putând cere ca posesorul să-l delase. (D. Alexandresco vol. IX p. 542. tom. III partea II pag. 448);

Considerând că chiar dacă ar avea coproprietarii acest drept, încă nu l'ar putea exercita decât contra unui uzurpator după cum s'a pronunțat și înalta Curte de Casație (decizia No. 165/1908 B. C. p. 649); ori în speță părțile nu poate fi considerat ca uzurpator, stăpânind pământul în baza unui act de cumpărare;

Că, de altfel, înalta Curte de Casație în urmă a revenit asupra primei jurisprudențe, stabilind că atâta timp cât partajul unei succesiuni nu e făcut, dacă sunt mai mulți comostenitori, unul singur nu poate exercita acțiunea în revendicare în contra terților, întrucât nicio dispoziție din lege nu autoriză pe un erede să se îmbrace fără mandat cu drepturile coerezilor săi și să le exercite contra terților (Casație 598 din 11 Sept 1912 *Curierul Judiciar* 1912 No. 75 pag. 879);

Că, pînă în urmă, fiind stabilit că în tot timpul indiviziunii acțiunile privitoare la proprietate nu pot fi exercitate decât de toți comostenitori (D. Alexandresco tom. III p. II pag 448), armează că intervenții nu-i este deschisă calea acțiunii în revendicare a imobilului cumpărat de părți având dreptul a face numai o acțiune în împărțea fie asupra terenului în litigiu fie asupra întregii averi a defunctei sale mamă, la care împărțea s'ar aduce și imobilul înstrăinat de ceilalți comostenitori și numai în urmă dacă ar fi să cadă imobilul în lotul său va putea să intenteze contra părților acțiune în revendicare;

Pentru aceste motive Judecata respinge, etc.

Judecător (s) Paul Ionescu-Pastion

Grefier (s) Gh. Negoită

Tribunalul civil din Besançon

— 11 Decembrie 1912 —

Testament mistic. — Putere probatorie. — Actul de superscriere. — Act autentic. — Inseriere în fals. — Art. 976 C. civ. fr. (864 C. civ. rom). — Art. 1171 C. civ. rom.

Actul de superscriere a unui testament mistic, fiind încheiat de funcționarul competent, cu toate solemnitățile prescrise de lege, este un act autentic, și, ca atare, face credință despre data sa și despre cele cuprinse în el până la inscrierea în fals.

OBSERVAȚIE. — Punct constant atât în doc-

trină cât și în jurisprudență. Trib. Dolj și Cas. rom. *Dreptul* din 1905, No. 40; *Curierul Judiciar* din 1906 No. 49; Bult. 1906, p. 906, precum și multe alte autorități citate de d-l profesor D. Alexandresco, în tom. IV, partea II p. 116 nota 1 (ed. 2-a). Vezi în privința puterii probatorie a testamentului mistic în genere, D. Alexandresco, tom. IV, partea II, p. 115 urm. (ed. 2-a), iar în cât privește puterea probatorie a testamentului autentic și a celui olograf, vezi același autor și același tom, p. 67 urm. și p. 93 urm. (ed. 2-a).
N. R.

Tribunalul civil din Langres

— 28 Măi 1913 —

Testament mistic. — Unitate de context. — Neaplicarea acestei formalități la înscrierea internă a testamentului. — Art. 976 C. civ. fr. și 864, partea finală.

Unitatea de context, cerută de art. 976 C. civ. (864 § ultim C. civ. rom.) se aplică numai la lucrarea pe care o încheie judecătorul cu ocazia redactării actului de înscriere, nu însă și la scrierea internă a testamentului.

OBSERVAȚIE. — Acest punct este constant atât

în doctrină cât și în jurisprudență, căci art. 864 § ultim nu prescrie unitatea de context decât în privința întocmirii actului de superscriere pe care-l încheie judecătorul, nu însă și în privința scrierii sau prezentării testamentului; de unde rezultă că te-tamentul mistic poate fi scris de testator sau de un altul oricând, în mai multe ședințe, și că intervalul dela scrierea testamentului și până la înfățișarea lui înaintea judecătorului poate fi oricât de lung. Vezi Cas. rom. Bult. S. I, 1887, p. 96; Demolombe, XXI, 341; Laurent, XIII, 416; Troplong, *Don. et testaments*, III, 1624; Demante et Colmet de Santerre, IV, 121 bis; Dalloz, *Nouveau code civil annoté*, II, art. 976, No. 196; D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, IV, partea II, p. 109, nota 4 (ed. a 2-a).

Scopul unității de context fiind de a se împiedeca sustragerea testamentului și înlocuirea lui prin altul, se înțelege că această formalitate nu se aplică nici la testamentul autentic, nici la cel olograf. Vezi D. Alexandresco, tom. IV, partea II, pag. 44, 60 și 110, precum și autoritățile citate acolo.
N. R.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASAȚIE S. I

Recurentul Const. G. Dogaru prin d-l avocat Andrișoiu.
Intimatul Mihai R. Popoșcu prin d-l avocat Eugen Ștefănescu.

Acceptarea sau lepădarea unei succesiuni. — Prescrierea ei prin termen de 30 ani. — Acceptare tacită rezultând din faptul posesiunii. — Păstrarea calității de succesiune prin posesiune continuă. — Art. 700 c. civ.

1. După art. 700 c. civ. facultatea de a accepta sau de a se lepăda de o succesiune, se prescrie prin 30 ani, iar acceptarea poate fi expresă sau tacită rezultată din acte pe cari cineva nu le poate face decât în calitate de erede;

Astfel, faptul stăpânirii incontinuu a unui pământ din o succesiune constituie o acceptare tacită a succesiunii de către acela ce stăpânește așa că el și-a păstrat calitatea de succesor, și deci nu i se poate opune prescripțiunea dreptului său, așa că tribunalul violează art. 700 c. civ. când hotărăște altfel. (Cas. s. I, deciziunea No. 476 din 11 Septembrie 1913, prin care se casează, sentința Trib. Teleorman No. 483/912).

Recurenta Olga Loc. Roseti Volnași prin d-l avocat N. T. Iulescu.

Intimatul Em. Krefulescu prin d-l avocat S. Rosental.

Acțiune în revendicare. — Determinarea epocii în care a avut loc deposedarea. — Inte-

resul ce prezintă. — Condițiuni cerute pentru exercițiul unei asemenea acțiuni.

2. În acțiunea de revendicare imobiliară, afară de cazul când deposedarea are loc la o epocă prea depărtată și se opune prescripțiunea, determinarea precisă a epocii în care a avut loc deposedarea, nu prezintă interes decât pentru a se stabili data dela care începe pentru părât obligațiunea de a restitui fructele; iar pentru exercițiul unei asemenea acțiuni, și indiferent de obligațiunea de mai sus, este suficient ca cel ce reclamă să fie proprietarul imobilului, și acest imobil să se afle în posesia celui dela care se reclamă. (Cas. s. I, deciziua 542 din 4 Octombrie 1913, prin care se casează decizia Curții de apel Buc. s. IV, No. 19/912).

CASAȚIE S. II

Recurentul B. Waldmann prin d-l avocat E. Vulpe.
Intimata Soc. Victoria prin d-l avocat I. Rădoi.

Casație. — Afacere venită a doua oară în casație, invocându-se același motiv. — Competința secțiilor unite. — Condițiunea ca să existe contradicție între decizia casației și cea a instanței de trimitere. — Art. 65 l. Curții de casație.

Poprire comercială. — Valid ire. — Termen de apel. — Aplicarea termenului din procedura civilă. — Art. 907 c. com. și 456 și urm. pr. c.

1. a) După art. 65 din legea Curții de casație, când după casarea unei hotărâri, Curtea de apel sau tribunalul, la care s'a trimis pricina a se judeca din nou, va da o a doua hotărâre în aceeași pricină, între aceleași persoane,

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu stelută * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerile viitoare. Redacția

lucrând în aceeași calitate, și va fi atacată și aceasta a doua hotărâre pentru aceleași motive ca și cea dintâi, atunci Curtea de Casație judecă pricina în secțiuni-uite.

Această dispozițiune având de scop să facă să înceteze conflictul ce ar exista asupra unui punct de drept între o secțiune a Curții de Casație și instanțele de fond sesizate succesiv cu judecarea afacerii, de aici rezultă că dacă instanța de trimitere s'a conformat doctrinei formulată prin decizia de casare, în asemenea caz ne mai existând conflict, aplicațiunea art. 65 din legea Curții de Casație nu-și mai poate avea locul.

b) art. 907 al. II din codul comercial prevăzând că, în poptirile făcute în materie comercială, se vor observa dispozițiunile art. 456 și următorii din codul de procedură civilă, urmează de aici că ori-care ar fi natura creanței, termenul de apel contra sentinței tribunalului nu poate fi acel prevăzut de art. 904 din codul de comerț ci acel prevăzut în procedura civilă. (Cas. s. II, decizia civilă No. 154 din 4 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Brăila s. II No. 28/913).

NOTĂ.—Asupra întâiului punct, a se vede în acelaș sens decizia Cas. s. III No. 206 din 24 Aprilie 1913, al cărei sumar s'a publicat în *Curierul Judiciar* No. 47 din 1913, pag. 564, coloana 2-a.

R. B.

Recurentul Vasile I. Pavlovici zis Paolov ș. a. prin d-ii avocați O. Teodorescu și P. Sadoveanu. Ministerul public prin d-l Procuror N. I. Zanfirescu.

* **Castrare. — Fapt pedepsit de art. 240 și 242 c. penal. — Decizia de trimitere a Camerei de acuzare. — Caracterul ei atributiv de competență. — Plenitudinea competenței Curții cu jurați de a judeca infracțiunile cu cari a fost investită, fie de crime, delictelor sau contravențiunii. — Art. 226 al. 2, 304, 381, 388 și 326 pr. penală.**

Minor. — Reprezentarea lui. — Pericol în întârziere. — Darea unui mandatar special. — Compet. președintelui tribunalului. — Art. 67 pr. civ.

2. a) Art. 67 pr. civilă autoriză pe președintele tribunalului a da, după cererea ce i se face, un mandatar special însărcinat de a reprezenta pe incapabil până la mijlocirea mandatărilor legal, oricâteori este pericol în întârziere.

Prin urmare, când instanța de fond constată că este pericol în întârziere până la reprezentarea minorului prin mama lui, aflată în Rusia, nu poate da un mandatar special, fără ca această constatare în fapt să fie supusă controlului Casației.

b) Faptul de a castra pe o persoană intră în prevederile art. 240 și 242 c. penal. căci dacă rănirile vor lungi care au pricinuit pierderea facultății de a procrea se pedepsește prin aceste texte de lege, nu se poate admite ca ridicarea acelorși facultăți de procreație să nu fie pedepsite. Dacă în codul penal francez art. 316 cuprinde o dispoziție și o pedeapsă specială pentru faptul de castrare și în codul nostru nu există asemenea dispoziție, este că legiuitorul nostru a eliminat ca inutilă dispoziția art. 316 din codul penal francez, înt ucăut faptul intră, după cazuri, în dispozițiunile generale ale art. 240 și 242 codul penal.

Consimțământul victimei la faptul de castrare nu poate

apăra de răspundere pe autor, întrucât legile de interes general nu pot face obiectul tranzacțiunii dintre părți.

c) Curțile cu jurați au dreptul de a judeca toate infracțiunile de cari sunt investite, indiferent dacă acele infracțiunile sunt crime delictelor sau contravențiunii. În adevăr, odată ce deciziunea de trimitere a Camerei de punere sub acuzare a rămas definitivă, pîn neatacarea ei în termen util sau prin respingerea recursului, ea este atributivă de competență și Curtea cu jurați este autorizată a se pronunța asupra afacerii potrivit principiului plenitudinii de jurisdicție.

Prin urmare, Curtea cu jurați este competentă să judece pe niște complit la o erimă de castrare, cu toate că autorul principal al faptului încetase din viață în cursul procesului dinaintea Curții cu jurați și în privința lui acțiunea publică fusese declarată stinsă. (Cas. II, decizia penală 1945 din 23 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curții cu jurați din jud. Iași No. 4/913).

CASAȚIE S. III

Recurentul Draghicianu Unanion, lipsă. Intimata Admin. financiară Romaniți prin d-l avocat Parischivescu.

Contribuțiunii directe. — Comisie de prefaceri. — Competință limitată, numai în caz de schimbare de bază imposabilă. — Art. 51 și 52 legea constat. contrib. directe.

1. După art. 51 din legea de constatare a contribuțiunilor directe, roturile întocmite cu ocazia recensământului general formează ua titlu legal și valabil pentru întreg periodul de cinci ani și deciziunile pe temeiul cărora ele sunt întocmite, au putere de lucru judecat.

Așa fiind, nu se poate discuta pe cale de prefaceri anuale regularitatea citării părților cu ocazia așezării impozitului la recensământul general, întrucât comisiunile anuale de prefaceri nu au decât o competență limitată și anume aceea de a statua numai dacă baza impozabilă s'a schimbat. (Cas. s. III, decizia fiscală 186 din 5 Iunie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Comis. de apel din jud. Romaniți No. 4/913).

Recurenta Admin. financiară Vâlcea prin d-l avocat Paraschivescu.

Intimata Soc. Govora-Călimănești, lipsă.

Contribuțiunii directe. — Stațiuni balneare. — Exploatarea lor. — Societate constituită în acest scop. — Scutire de dări. — Aplicarea acestei scutiri numai la exploatarea apelor minerale. — Instalațiune de sporturi și distracții. — Im punere la patentă.

2. Art. 17 din legea pentru exploatarea stațiilor balneare ale statului din Aprilie 1909, nu scutește pe societățile constituite în acest scop de plata impozitelor către stat, județ sau comună decât numai în ce privește apele minerale.

Această scutire fiind de strictă interpretare, comisia de apel aplică greșit citatul text de lege și violează art. 1 și 2 din legea patentelor, când întinde această scutire și la patenta datorită statului pentru instalațiunile de sporturi și distracții ce are societatea Govora-Călimănești în Ostrovul din Călimănești. (Cas. s. III, decizia fiscală No. 216 din 10 Iunie 1913, prin care s'a casat decizia Comis. de apel din jud. Vâlcea No. 205/913).